

Ima, ahogy én ma

imádkozom

Ha így akartad, ezt rosszul akartad.
Véres káosz lett a magyar világ
s ma jót nevetnek rajtunk és Terájtad,
kik úgy hirdettek itt harmóniát
a népek közt, hogy melldőngetve, térdén
imákba bújtak.

S látod, míg hazug
igékbe rejtve konzerválták biztos,
szebb Holnapokká gyáva önmaguk,
a fajtám vérén, – átok lett a Béke,
kegyetlenebb és vérszób, mint a harc.
S ma műbelyed megörült söpredéke,
– minden elformált, torzó Istenarc,
szent-szalmaszálon osztja szét a vérünk
más nemzetek ereibe. S míg Neked,
mi bálát adni, jobb rubát cserélünk,
a "jobb hazákban", Te is kezdheted
a tervezést előlről, hogy modernné
formáld Uram, e gömb-szerű csodád.
S ha kibagynád a népemet, ki venné
hiányuk észre?

Önzők, ostobák
az arcod-arcú bábok. De talán, a
magyarfelejtés Istenszégyene,
szegény Fiad terített asztalán, a
kenyérben, mégis szónkkal zengene
vádlni feléd.

Mert minket, porba verhet,
világgá szórhat büntető karod,
de lent, a mélyben, rög közé keverve,
magyar test sarjaszt új magyar magot.
Hisz' nincs vagon még szétvinni a fákat,
a hegyeinket, folyóink vizét,
a termőfölddé szétesett apákat;
még nincs vagon, mely elvinni a rét
pompázó színét, hogy más ajkú népek
temessék önző álmukat bele...
A föld örök. És népem szenvedése,
a rög közül nyelvünkön zengene.

Ha így akartad, bát, rosszul akartad.
És én Uram, ma százezer halott
néma bitével kérem: "Most az egyszer,
ne legyen meg a Te akaratom."